

Avea părul roșu adevărat, roșu ca focul. Ochii îi erau întunecați și reci, iar în mișcări avea acea abia ghicită siguranță pe care-o dobândești când știi deja multe.

Hanul era al lui, așa cum și a treia tăcere tot a lui era. Și așa se și cuvenea, căci era tăcerea cea mai mare dintre toate și le cuprindea pe celelalte două înăuntrul său. Adâncă și largă ca un sfârșit de toamnă. Grea ca o piatră de râu. Sunetul răbdător, boboc-retezat, al unui om aflat în așteptarea morții.

CAPITOLUL UNU

Loc de duhuri rele

Și ra doboriș seara, iar șleahta obișnuită se adunase la Piatra de Hotar. Cinci oameni nu erau cine știe ce șleahtă, însă mai mult de cinci nu prea vedea hanul în ziua de azi, la cum erau vremurile.

Moș Cob își intrase în rolul de povestitor și dăător de povețe. Bărbații de la tejghea sorbeau din băuturi și ascultau. În odaia din spate, un hangiu tânăr stătea nevăzut după ușă, zâmbind în timp ce asculta amănuntele unei povești cunoscute.

– Și când s-a deșteptat din somn, Taborlin cel Mare s-a trezit încuiat într-un turn înalt. Îi luaseră sabia și-l jecmăniseră de unelte: cheia, banul și lumânarea îi dispăruseră. Dar, vedeți voi, asta nici măcar nu era partea cea mai rea...

Cob se opri o clipă, făcându-i să aștepte încordați.

– ... căci lămpile de pe perete ardeau cu foc albastru!

Graham, Jake și Shep dădură din cap a încuviințare. Cei trei prieteni crescuseră împreună, ascultându-i lui Cob poveștile și nebăgându-i în seamă povețele.

Cob îl studie mai îndeaproape, cu ochi mijiți, pe cel mai nou și mai atent dintre puținii ascultători – ucenicul fierarului.

– Ai habar ce-nseamnă asta, băiete?

Toată lumea îi zicea „băiete“ ucenicului de fierar, deși era cu o palmă mai înalt decât toți ceilalți. După cum se întâmplă în orice târgușor, n-avea să fie scos din „băiete“ decât după ce-i creștea barba de-a binelea sau dacă spârgea nasul vreunuia din cauza asta.

Băiatul dădu încet din cap.

– Chandrienii.

– Așa e, încuviință și Cob. Chandrienii. Toată lumea știe că focul albastru e unul din semnele lor. Și Taborlin al nostru...

– Dar cum de l-or găsit? îi tăie vorba flăcăul. Și de ce nu l-or omorât când or avut prilejul?

– Taci, acolo, ți-oi primi toate răspunsurile până la urmă, zise Jake. Lasă-l doar să povestească.

– Nu-i nevoie să-l dojenești, Jake, spuse Graham. Băiatu-i numa' curios. Vezi-ți de băutura ta.

– Băutura mi-am băut-o, bombăni Jake. Mi-ar trebui încă una, da' hangiu' ăsta tot taie frunze la câini în odaia din spate.

Ridică glasul și bătu cu halba goală în tejgheaua de mahon.

– Hei! Li-i sete oamenilor aici!

Hangiul se ivi cu cinci străchini de tocană și două pâini rotunde, calde încă. Le mai turnă un rând de bere lui Jake, Shep și lui Moș Cob, mișcându-se cu spor de colo până colo.

Povestea avu de așteptat câtă vreme bărbații erau prinși cu îmbucatul. Moș Cob își înfuleca strachina de tocană așa cum poate numai cine a rămas holtei toată viața. Pe când ceilalți încă mai suflau în străchini, să nu se ardă, el își isprăvi și ultima îmbucătură de pâine și se puse din nou pe povestit.

– Ei, și Taborlin trebuia să scape de-acolo, da' când s-a uitat împrejurul său, a văzut că temnița n-avea ușă. Și nici ferestre. De jur împrejur nu era decât piatră, netedă și tare. Era o temniță din care nu mai scăpase nimeni. Dar Taborlin știa numele tuturor lucrurilor, și-atunci toate erau la porunca lui. El a zis pietrei: „Sfârâmă-te!“ și piatra s-a sfârâmat. Zidul s-a sfâșiat ca o foaie de hârtie și Taborlin a văzut cerul și a tras în piept aerul dulce de primăvară. A mers până la marginea temniței, s-a uitat în jos și, fără să se mai gândească, a pășit în gol...

Băiatul făcu ochii mari:

– Nu se poate!

Cob încuviință grav din cap.

– Și astfel, Taborlin a căzut, dar nu și-a pierdut nicidecum cumpătul. Căci el știa numele vântului, și atunci vântul îl asculta. El a vorbit cu vântul, și vântul l-a îmbrățișat și l-a legănat. L-a purtat până la pământ, ușor ca pe un puf de păpădie, și l-a așezat în picioare, gingaș

ca dezmiardarea unei mame. Și când a ajuns jos și a dus mâna la coastă, unde îl înjunghiaseră, a simțit că de-abia dacă avea o zgârie-tură. Acuma, poate că n-a fost decât un pic de noroc, zise Cob ducând mâna la nas cu înțeles, sau poate avea cumva de-a face cu talismanul pe care îl purta pe sub cămașă.

– Ce talisman? întrebă nerăbdător flăcăul, cu gura plină de tocană.

Moș Cob se așeză mai bine în scaun, bucuros că are prilejul să povestească mai cu de-amănuntul.

– Cu câteva zile mai-nainte, lui Taborlin îi ieșise în cale un spoitor. Și chiar dacă nici el n-avea mare lucru de mâncare, Taborlin și-a împărțit merindele cu moșneagul.

– Chiar așa se și cade, îi zise Graham încet băiatului. Doar știe toată lumea: „De miluiești un spoitor, te răsplătește mai cu spor“.

– Nu, nu, mormăi Jake. Zi-o așa cum trebuie: „La nevoie de-i dai ajutor, ai răsplată-ndoită de la spoitor“.

Hangiul vorbi pentru prima oară în seara aceea.

– De fapt, vă lipsește mai mult de jumătate, zise el, stând în picioare în spatele tejghelei:

Spoitorul mereu datoria-și plătește:

Cuvenită plată, cui cu el se tocmește,

Îndoită plată, celui ce-l miluiește,

Întreită plată, pentru cine-l jighește.

Mușteriii mai că se mirară să-l vadă pe Kote acolo. Veneau la han doboriș de doboriș de luni de zile, iar Kote nu deschisese niciodată gura să zică ceva de la el. Nici că te puteai aștepta la altceva, de bună seamă. Venise în târg abia de un an și ceva. Era încă străin. Ucenicul fierarului trăise aici de la unsprezece ani și tot i se zicea „băiatul ăla din Rannish“, de parcă Rannish ar fi fost vreo țară străină, nu un târg la mai puțin de nouăsprezece kilometri depărtare.

– Așa am auzit și eu odată, spuse Kote ca să spargă tăcerea; se vedea bine că se rușinase de ce zisese.

Moș Cob încuviință din cap, apoi își drese glasul și prinse din nou a povesti:

– Ei, și talismanul ăsta făcea o baniță întregă de coroane de aur, da' pentru că Taborlin se milostivise de el spoitorul i l-a vândut pe un ban de fier, un ban de aramă și un ban de argint. Era negru ca miezul nopții și rece ca gheața, da' câtă vreme îl avea la gât, Taborlin avea să fie ferit de toate lucrurile rele. Duhuri și de-astea.

– Ce-aș mai da și io să am așa ceva în ziua de azi, zise Shep întunecat.

Toată seara, Shep băuse cel mai mult și vorbise cel mai puțin dintre toți. Toată lumea știa că se petrecuse ceva rău la el la fermă aprinzișul trecut, dar, cum îi erau prieteni buni, ceilalți știa că nu trebuie să-l bată la cap să le dea mai multe amănunte. Cel puțin nu cât încă era așa devreme, nu cât încă erau cu toții atât de treji.

– Mda, toți am da, zise Moș Cob înțelept, luând o înghițitură lungă de bere.

– Nu știam că Chandrienii îs duhuri rele, zise băiatul. Am auzit că...

– Păi, nici nu-s duhuri rele, zise Jake cu hotărâre. Sunt primii șase oameni care n-or vrut să aleagă calea lui Tehlu, și El i-o blestemat să pribegească prin cele patru colțuri...

– Cine spune povestea asta, eu sau tu, Jacob Walker? spuse Cob cu asprime. Dacă o zici tu, eu unul te las să-i dai-nainte.

Cei doi se uitară lung unul la altul, cu niște căutători aprige. Până la urmă, Jake își plecă privirea, mormăind ceva ce ar fi putut însemna că-i pare rău.

Cob se întoarse din nou spre flăcău.

– Chiar asta-i taina Chandrienilor, lămuri el. De unde vin? Unde se duc după ce-și isprăvesc faptele sângeroase? Ce sunt, oameni care și-au vândut sufletele? Duhuri rele? Stafii? Nimeni nu știe. Chiar dacă, zise Cob aruncându-i lui Jake o privire plină de dispreț, orice neisprăvit *pretinde* că știe...

De acolo, povestea lăsă locul ciondănelilor – despre adevărata fire a Chandrienilor, despre semnele care le însoțeau venirea și dacă talismanul l-ar fi păzit pe Taborlin de tâlhari sau de câini turbați, sau de căzăturile de pe cal. Discuțiile se aprinseseră bine de tot când ușa de la intrarea în han se deschise brusc și cu zgomot.

Jake se uită într-acolo.

– Era și vremea să vii, Carter. Zi-i și tu zevzecului ăstuia care-i deosebirea dintre un duh rău și-un câine. Toată lumea șt...

Jake își curmă vorba la jumătate și se grăbi să ajungă la ușă.

– Doamne păzește, tu ce-ai pățit?

Carter păși în lumină, cu chipul palid și mânjit de sânge. Ținea la piept o pătură veche de cal. Arăta straniu și hidos, ca și cum ar fi fost învelite în ea o grămadă de surcele puse alandala.

Văzând în ce hal e, prietenii lui Carter săriră de pe scaune și se repeziră spre el.

– N-am nimic, le zise, înaintând încet prin sală mare a hanului.

Avea un fel de tresărire sălbatică în priviri, ca la caii sperioși.

– N-am nimic. N-am nimic.

Trânti pătura pe masa cea mai apropiată, iar bocceaua se lovi cu zgomot de lemn, ca și cum ar fi fost plină de pietre. Peste tot pe haine avea numai tăieturi lungi și drepte. Cămașa cenușie, ferfenițită, atârna pe el, mai puțin pe unde îi stătea lipită de trup, pătată cu un roșu-închis și posac.

Graham încercă să-l facă să se așeze pe un scaun.

– Doamne, Maica Domnului! Șezi jos, Carter! Ce-ai pățit? Șezi, șezi.

Carter dădu cu încăpățănare din cap.

– V-am zis, n-am nimic. Nu-s rănit așa rău.

– Câți au fost? întrebă Graham.

– Unul, răspuse Carter. Dar n-a fost ce credeți voi...

– Fir-ar să fie de treabă! Ți-am mai spus eu ție, Carter, izbucni Moș Cob, cu felul acela de mânie înfricoșată pe care n-o simt decât rudele și prietenii cei mai apropiați. Ți-am tot spus de luni de zile. Nu mai poți să te duci singur. Nici măcar până la Baeden. E plin de primejdii.

Jake îi puse bătrânului o mână pe braț, făcându-l să tacă.

– Șezi numai, zise Graham, care încă se chinuia să-l îndrepte pe Carter spre scaun. Hai să dăm jos cămașa asta de pe tine și să te curățăm.

Carter dădu iar din cap.

– N-am nimic. M-am ales cu niscaiva tăieturi, dar grosul sângelui nu-i al meu, e al lui Nelly. Pe ea a sărit. A omorât-o cam la trei kilometri de târg, dincolo de Podul Vechi.

Vestea fu urmată de câteva clipe de tăcere gravă. Ucenicul fierarului îi puse o mână pe umăr lui Carter, în semn de compătimire.

– Fir-ar! Asta-i rău. Și era așa de blândă, ca un miel! Nu-ncerca niciodată să muște sau să dea cu piciorul când o aduceai s-o potcovim. Cel mai bun cal din târg. Fir-ar! Îmi...

Nu-și mai găsi cuvintele.

– Fir-ar! Nici nu știi ce să zic, isprăvi băiatul, uitându-se în stânga și-n dreapta neputincios.

Cob izbuti, în sfârșit, să scape din strânsoarea lui Jake.

– Ți-am spus eu ție, zise el din nou, dând din deget spre Carter în semn de mustrare. Mai nou umblă tot felul de oameni, care-ar fi în stare să te omoare și pentru câțiva bănuți, darămite pentru un cal și o căruță. Și acum ce-ai de gând să faci? Să tragi tu la căruță?

Urmă o tăcere plină de stânjenală. Jake și Cob își aruncau priviri urâte, pe când ceilalți nu știau ce să mai spună și ce să facă să-și mai aline prietenul.

Hangiul se mișca în vremea asta cu grijă. Cu tot felul de lucruri în brațe, îl ocoli sprinten pe Shep și începu să le orânduiască pe una dintre mesele din apropiere: o strachină de apă clocotită, foarfeci, niște fășii de pânză curată, câteva sticlute, ac și ață de felcer.

– Nu s-ar fi întâmplat așa ceva dacă m-ai fi ascultat tu pe mine, mormăi Moș Cob.

Jake încercă să-l facă să tacă, dar Cob nu se lăsă cu una, cu două.

– Nu fac decât s-o spun pe-a' dreaptă. E mai mare necazul cu Nelly, dar măcar acum ar face bine s-asculte, altfel o pățește și el. N-ai cum să ai așa noroc de două ori, cu oameni ca ăștia.

Carter strânse din buze, fără să zică nimic. Se întinse și trase de un colț al păturii pline de sânge. Lucrul dinăuntru, orice ar fi fost, se rostogoli și se încurcă în pătură. Carter trase mai tare și se auzi un zornăit ca de pietre plate de râu vărsate pe masă.

Era un păianjen mare cât o roată de car și negru ca tăciunile.

Ucenicul fierarului sări în sus și se lovi de masa din spatele lui, răsturnând-o, mai-mai să cadă și el. Lui Cob îi pică fața. Graham, Shep și Jake scoaseră niște sunete neînțelese de uluire și se dădură la o parte, ducându-și mâinile la gură. Carter făcu și el un pas înapoi,

aproape smucindu-se fără să vrea. Odaia fu cuprinsă de o tăcere rea ca o sudoare rece.

Hangiul se încruntă.

– Nu se poate să fi ajuns deja așa de mult spre apus, spuse el încet.

Dacă n-ar fi fost tăcerea, nu l-ar fi auzit nimeni. Dar îl auziseră.

Își dezlipiră privirile de la lucrul de pe masă, ca să se holbeze muți la bărbatul cu părul roșu.

Jake își recăpătă glasul primul:

– Știi ce-i ăsta?

Hangiul avea privirile pierdute.

– Un scrael, zise el, zăpăcit. Credeam că munții...

– Un scrael? se băgă Jake. Doamne apără și păzește, Kote! Ai mai văzut așa ceva înainte?

– Ce? făcu hangiul cu părul roșu, uitându-se împrejur aspru, ca și când și-ar fi adus dintr-odată aminte unde se află. A, nu. Nu, fi-rește că nu.

Văzând că e singurul care stă la nici un braț depărtare de arătarea cea neagră, făcu și el un pas bine măsurat în spate.

– Doar am auzit și eu.

Ceilalți se holbau în continuare la el.

– Îl mai țineți minte pe neguțătorul care a venit în târg acum vreo două răspasuri?

Încuviințară cu toții din cap.

– Nemernicul a-ncercat să-mi ceară douăj' de bani pe o juma' de oca de sare, zise Cob imediat, spunând pesemne același lucru pentru a suta oară.

– Mai bine-aș fi cumpărat un pic, mormăi Jake.

Graham îi dădu dreptate, încuviințând din cap pe tăcute.

– Era un ticălos împutit, zise Cob printre dinți, parcă ar fi găsit alinare în vorbele pe care le mai spusese de multe ori. Aș plăti și patru dacă-s vremurile grele, dar douăzeci e jaf curat.

– Nu și dacă mai sunt multe ca ăsta pe drum, zise Shep sumbru.

Toate privirile se întoarseră spre lucrul de pe masă.

– Ei, neguțătorul ăla mi-a spus că a auzit de ei prin părțile Melcombului, zise Kote repede, uitându-se la chipurile celorlalți pe

când ei cercetau din ochi arătarea. Am crezut că înșira baliverne nu-mai ca să poată cere mai mult pe ce vindea.

– Și ce-a mai zis? întrebă Carter.

Hangiul păru că stă pe gânduri, apoi ridică din umeri.

– N-am prins toată povestea. A stat în târg numai vreo două ceasuri.

– Nu-mi plac păianjenii, zise ucenicul fierarului, care rămăsese în spatele altei mese, la vreo cincisprezece palme depărtare. Acoperă-l.

– Nu-i păianjen, spuse Jake. N-are ochi.

– Și nici gură n-are, mai zise și Carter. Pe unde mănâncă?

– Ce mănâncă? întrebă Shep sumbru.

Hangiul se tot uita cu interes la arătare. Se aplecă mai aproape, întinzând o mână spre ea. Toată lumea se îndepărtă și mai mult de masă.

– Ai grijă, zise Carter. Are picioarele ascuțite ca niște cuțite.

– Mai degrabă ca un brici, spuse Kote, trecând ușor cu degetele sale lungi peste trupul negru, fără trăsături, al scraelului. E neted și dur, ca de lut ars.

– Vezi, nu-l hârâi, zise ucenicul fierarului.

Cu mare grijă, hangiul luă un picior lung și neted și încercă să-l frângă, cu amândouă mâinile, ca pe o surcea.

– Ba nu-i ca lutul ars, se îndreptă el.

Îl sprijini de marginea mesei și se lăsă cu toată greutatea pe el. Piciorul se frânse cu un bufnit ascuțit.

– Mai degrabă ca piatra.

Se uită spre Carter.

– Cum s-a ales cu toate crăpăturile astea? întrebă el, arătând spre liniile subțiri care străbăteau întinderea neagră și netedă a trupului.

– A căzut Nelly pe el, zise Carter. A sărit jos dintr-un copac și a-nceput să se cațare pe ea, tăind-o peste tot cu picioarele alea. Se mișca așa de iute! Nici nu mi-am dat seama ce se petrece, lămurii Carter, lăsându-se în sfârșit pe scaun, la îndemnul lui Graham. S-a încurcat în hățuri și a căzut pe arătarea asta, și i-a rupt câteva din picioare. Apoi arătarea asta s-a luat după mine, m-a ajuns, se târa peste tot pe mine...

Își încrucișă brațele la pieptul plin de sânge și se cutremură.

– Am izbutit să-l dau jos de pe mine și l-am izbit cât de tare am putut. Pe urmă iar a sărit pe mine...

Carter își curmă vorba, palid la chip ca un mort.

Hangiul încuviință ca pentru sine, în vreme ce tot înghiontea arătarea.

– N-are sânge. Nici măruntaie. E doar cenușie pe dinăuntru, spuse el, lovind-o ușor cu degetul. Ca o ciupercă.

– Tehlu milostiv, las-o în pace odată! se milogi ucenicul fierarului de hangiu. Păianjenii se mai smucesc câteodată după ce-i omori.

– Ascultați la voi, izbucni Cob usturător. Păianjenii nu se fac mari cât porcii. Știți prea bine ce-i ăsta.

Se uită împrejur, prinzându-le privirile fiecăruia în parte.

– E un duh rău.

Se uitară la arătarea zdrobită.

– Ei, hai, spuse Jake, mai mult din obișnuința de a nu fi de acord. Nu e ca și cum...

Făcu un gest nedeslușit.

– Doar nu se poate să...

Toți știau la ce se gândește. Firește că erau duhuri rele pe lume. Dar erau ca îngerii lui Tehlu. Ca vitejii și regii. Își aveau locul în povești. Undeva, în lumea largă. Taborlin cel Mare chema foc și trăsnete ca să nimicească duhurile rele. Tehlu le frângea în mâinile Sale și le trimitea să urle în hăul cel fără de nume. Prietenul tău din copilărie nu călca unul în picioare pe drumul spre Baedn-Bryt. Era de-a dreptul caraghios.

Kote își trecu mâna prin părul roșu, apoi sparse tăcerea.

– Nu e decât o cale să știm sigur, zise el, bângâind mâna în buzunar. Fier sau foc.

Scoase o pungă umflată, de piele.

– Și numele Domnului, mai spuse Graham. Duhurile rele se tem de trei lucruri: de fierul rece, de focul curat și de sfântul nume al Domnului.

Gura hangiului făcu o linie subțire, aproape, dar nu chiar, încruntându-se.

– Firește, zise el, în vreme ce-și golea punga pe masă și scotocea prin monedele amestecate: talanți grei de argint și firfiri subțiri de argint, parale de aramă, bani ciobiți și sfanți de fier. Are careva un gologan?